

ת"פ 54671/03/12 - מדינת ישראל נגד מחמד חבאבה, עארף חבאב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 54671-03-12 מדינת ישראל נ' חבאבה ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מחמד חבאבה
2. עארף חבאב (הסתיים)

הנאשמים

גזר דין - לגבי נאשם 1

רקע

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפת שוטר, לפי סעיף 275 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 15.12.11 בנקודת המעבר באזור שכונת רמות, סרבו מספר שוטרים לאפשר מעבר של פלשתינאית תושבת האזור, אשר היתה ללא תעודה מזהה. הנאשם הזדהה, בכזב, כארוסה של האישה, טען שהיא ישראלית, וביקש מהשוטרים להעבירה ללא תעודה מזהה. השוטרים הסבירו לו שזה בלתי אפשרי. הנאשם התרחק מהמקום ביחד עם האישה, והחל לקלל את השוטרים. בתגובה, עוכב על ידי אחד השוטרים בגין העלבת שוטר, והובל לרכב השוטרים. הנאשם סירב לעלות לרכב, החל להשתולל, חבט באגרוף בפניו של אחד השוטרים וגרם לו לדימום. בנסיבות אלה, היכה באגרופו בפניו של שוטר נוסף, מתחת לעינו, משכו מטה, ואף משך בחוזקה בקנה הרובה שלו בשתי ידיו. לאחר מכן, דחף הנאשם שוטר שלישי.

נאשם 2 הורשע בגין אירוע זה, בעבירה של הכשלת שוטר, ונגזר עליו עונש של מאסר מותנה וקנס.

2. טרם נשמעו הטיעונים לעונש, התקבל תסקיר בעניינו של הנאשם. הנאשם בן 25, נשוי, מתגורר עם אשתו בבית הוריו. הנאשם טען כי למד לימודי חינוך באוניברסיטת "אבו דיס", וכן רכש תעודת הוראה, אולם לא הציג כל אישור על כך. הנאשם הסביר כי תעודה זו איננה מוכרת על ידי משרד החינוך, ולפיכך נרשם ללימודי הוראה במכללת "דוד ילין". כיום, הנאשם אינו עובד, זאת בשל ניתוח בגבו. שרות המבחן התרשם מאדם המתקשה לנהל אורח חיים עצמאי, ובמצבים בהם חש לחץ - עשוי להגיב בפזיזות ובאימפולסיביות. עוד ציין שרות המבחן, כי הנאשם מצמצם מחלקו באירוע, מתקשה במיקוד פנימי, וחש תחושת קיפוח על ידי מערכת אכיפת החוק. לצד זאת, הנאשם הביע רצון לניהול אורח חיים תקין, חרטה על התנהגותו, וכן הסיק שרות המבחן כי ההליך הפלילי היווה גורם מרתיע עבורו.

אשר להרשעת הנאשם, ציין שירות המבחן כי הרשעה עלולה לפגוע באפשרויות תעסוקתו כמורה. לפיכך, המליץ

על ביטול הרשעתו והטלת צו של"צ בהיקף של 180 שעות.

הממונה על עבודות השירות מצא את הנאשם כמתאים לריצוי העונש בעבודות שירות.

במסגרת הטענות לעונש העיד אביו של הנאשם, אשר ציין כי משפחתו מתגוררת בשכונת רמות בירושלים, בין התושבים היהודיים, תוך חיי שכנות טובים.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה, לפגיעה בשוטרים עצמם וכן בסדר הציבורי. לטענתה, מעשי הנאשם עלולים היו לגרום לפגיעות חמורות מאלה שנגרמו. לגבי שאלת הרשעת הנאשם, טענה המאשימה כי יש להותיר את ההרשעה על כנה, שכן התנאים המנויים בהלכת כתב אינם חלים בענייננו. בהתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, עתרה המאשימה להשית עליו שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס כספי.

4. הסנגור טען כי מדובר באירוע חד פעמי ויוצא דופן מבחינת התנהלות הנאשם, אשר נחלץ לסייע לבת משפחה, הגיב באלימות מתוך לחץ וחרדה, ונחבל בעצמו באופן קשה. משפחתו של הנאשם היא משפחה חיובית, המייחסת משמעות לשמה הטוב, וניהול ההליך הפלילי גרם סבל רב לנאשם ולמשפחתו. בנוסף, ציין הסנגור את נסיבות האישיות של הנאשם: לנאשם תואר בחינוך, הוא לומד להכנה לקורס פסיכומטרי, כחלק מתהליך ללימודים במכללת דוד ילין. מאז האירוע, אשר התרחש לפני כשלוש וחצי שנים, לא נרשמו לחובת הנאשם כל הסתכסוכויות נוספות. לפיכך, ובשל הפגיעה העתידית בתעסוקת הנאשם, עתר הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין אי ההרשעה והעונש, והסכים לתשלום פיצוי לנפגעים.

הנאשם הביע התנצלות על מעשיו, הבטיח שלא יישנו, וציין שימשיך את לימודיו האקדמיים.

אי הרשעה

5. סדר הדין הפלילי, מחייב את הרשעתו של מי שהודה בביצוע עבירה. רק במקרים מיוחדים ויוצאי דופן, "חריג שבחריגים", בהם נוצר פער בלתי נסבל בין הפגיעה בנאשם לבין תועלת ההרשעה לאינטרס הציבורי, יאות בית המשפט לסטות מכלל ההרשעה, וזאת בהתקיימם של שני תנאים מצטברים:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים"....

(ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)).

אשר לבחינת הנזק שיגרם לנאשם, קבע בית המשפט העליון כי "אין מקום להסתפק ב'תרחיש תיאורטי', ויש להצביע על קיומו של נזק 'מוחשי וקונקרטי' אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה" (רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל, (27.01.15), וכן ראו רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013)).

6. בחינת סוג העבירה הנדון, מעלה כי מדובר בעבירה מסוג עוון, ואולם המחוקק ראה לנכון לנקוט בצעד

חריג ולקבוע אף עונש מינימום של חודש מאסר לצד עבירה זו. נסיבות ביצוע העבירה, מלמדות על הפעלה מתמשכת של כח, בוטה וקשה, כנגד שלושה שוטרים שונים, אשר כללה 2 מכות אגרופים לפניהם של שני שוטרים, גרמה לדימום של אחד מהם, וכן ודחיפת שוטר נוסף. במהלך האירוע, הנאשם אף משך את נשקו של אחד השוטרים. בנסיבות כוללות אלה, אין המדובר בסוג העבירות שניתן לוותר על הרשעה לגביהן, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה השונים אותם הביא המחוקק בחשבון, בקבעו עונש מינימום.

בנוסף, במקרה הנדון, אף התנאי השני הנדרש אינו מתקיים: הנאשם השלים לימודים, אשר לא היוו בסיס לעבודה כמורה בישראל, ואף לא עסק מעולם כמורה. לפיכך, נרשם כעת ללימודים לקראת בחינות פסיכומטריות. זהו שלב מאד מוקדם של תהליך לימודים, אשר למעשה טרם החלו, בסופו יוכל הנאשם לחפש עבודה. אין ספק כי מדובר בתרחיש תאורטי לחלוטין. מעבר לדרוש, יודגש כי אף לא הוצגה ראשית ראיה שעיסוק כמורה עלול להיפגע כתוצאה מהרשעה פלילית.

לנוכח כל האמור לעיל, אני דוחה את בקשת הסנגור לביטול ההרשעה.

מתחם הענישה

7. השוטרים מהווים חלק משמעותי מבסיס השמירה על הסדר הציבורי ואכיפתו. אדם הפוגע בשוטרים, מכרסם במעשיו בסדר הציבורי, ובכושר ההרתעה של אוכפי החוק. המחוקק ביקש להגן על משרתי ציבור אלה, בקבעו רף ענישה מינימלי של חודש מאסר בגין העבירה בה הורשע הנאשם.

על החומרה היתירה של תקיפת שוטרים עמד כב' השופט פוגלמן בע"פ 8815/12 **אחמד מחמוד נ' מדינת ישראל** (15.1.13):

"העבירה של תקיפת שוטרים נושאת עימה חומרה מיוחדת שכן יש בה משום קריאת תיגר על אושיות שלטון החוק והעדר מורא מפני רשויות האכיפה. יכולתם של גורמי אכיפת החוק לפעול ללא הפרעה, ובוודאי שללא התנגדות אלימה היא אבן יסוד של הסדר החברתי..."

בחינת הפסיקה הנוהגת בעבירה זו, מלמדת על טווח ענישה רחב, המשתנה בהתאם לנסיבות המעשה והעושה. בנסיבות המקרה הנוכחי, הנאשם נקט באלימות קשה של מכות אגרופים לפניהם של שני שוטרים, בעוצמה אשר גרמה לאחד מהם לדמם, וכן דחף שוטר נוסף. לנסיבות חמורות אלה, ישנה השפעה רבה על קביעת מתחם הענישה.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה נע בין מאסר למשך מספר חודשים שירוצה בעבודות שרות, לבין מאסר בפועל למשך 12 חודשים.

8. הרקע לאירוע, תכונות הנאשם אשר עלול להגיב באימפולסיביות במצבים בהם חש לחוץ - לא זכה לטיפול כלשהו. בנוסף, אין להקל עם הנאשם בשל חלוף הזמן, שכן הדחיות הרבות בניהול התיק היו בשל אופן ניהול התיק על ידי ההגנה (ראו לעניין זה את הדחיות הרבות בתיק). יחד עם זאת, יש לזקוף לזכות הנאשם את קבלת האחריות על מעשיו, העובדה שמדובר בהרשעתו הראשונה, העדר כל תיקים פתוחים נוספים, גישתו החיובית לקראת המשך חיים נורמטיביים, וכן ההרתעה המסוימת שגרם ההליך הפלילי עבורו.

9. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חמישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, זאת בהתאם לחוות דעת ממונה.

ב. שישה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. שלושה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות מסוג עוון.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים, תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח תמוז תשע"ה, 15 יולי 2015, במעמד הצדדים.